

Και το πρωί ακούστηκαν θρήνοι
κι ο Υμέναιος, βουβός,
άλλαζε τη χαρά σε γόο.
Και τα πεύκινα δαδιά που έφεγγαν
γύρω από το νυφικό θάλαμο,
φώτιζαν στην πεθαμένη το δρόμο
προς τα σκοτάδια.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αυτά ήταν μερικά από τα αρχαία ελληνικά επιγράμματα, που σχετίζονται με εμπειρίες της ειδικότητάς μας, ευχάριστες ή δυσάρεστες. Στα τελευταία, διαφαίνεται η μοίρα που παραστέκει στην επίτοκο ή στη λεχωίδα, όπως παραστέκει και σήμερα, παρά τις τόσες προόδους

της Ιατρικής, και όπως παραστέκει σε κάθε δράση των ανθρώπων.

Από αυτή την άποψη, στον ίδιο δύσβατο και θανατηρό δρόμο δεν περπατούσαν μόνο οι αρχαίες Ελληνίδες, αλλά και οι σύγχρονες, όσο κι αν η δυσβασία αυτή ή η μοιραία κατάληξη έχουν γίνει σήμερα σπάνιες.

Από την άποψη της Ιστορίας της Μαιευτικής Τέχνης, υλικό που σχετίζεται με την απεραντοσύνη σε έκταση και βάθος της τελευταίας –έστω και λαογραφικό– δεν πρέπει να παραβλέπεται. Η εμπειρία που αθροίζεται σ' αυτό, έχει δειχτεί πολύτιμο στοιχείο, από το οποίο ξεκίνησαν δημιουργικές σκέψεις και ενέργειες.

Ποίηση

Ευαγγελία Κωνσταντινίδου-Παπαδοπούλου, Μαία.

ΖΩΗ

Ένα σκηνικό απάτης
έγινε πια η ζωή,
ψέμα και υποκρισία
βασίλευσαν στη γη.

Με χαμόγελο στα χείλη
και στο μάτι πονηριά,
οι αδίσταχτοι στοχεύουν
των αγνών την ανθρωπιά.

Πλαστικά κι άλλες ουσίες
και κομπιούτερ μαγικά,
τη ζωή μας ανιχνεύουν
ύπουλα και δραστικά.

Φεύγει ο εικοστός αιώνας
με μια ύποπτη ανοχή,
όπως ο άγριος χειμώνας
που βουλιάζει στη βροχή.

Στα συντρίμια περπατάω
που φυτρώσαν στο γρασίδι,
μα κρατώ τα ιδανικά μου
μες στο πνεύμα μου κεντίδι.

· Ανθολόγιο

(Χειμωνιάτικες Πασχαλιές '96)